

Иван Вазов
Сръбско бягство

„И петият ангел изля чашата си върху престола на звяра; и стана царството му потъмняло; и дъвчаха язиците си от болез“.

Откровение, гл. 16

В виелиците снежни,
в пустините безбрежни
албански, цял народ
под твара на теглата
нечути на земята
блуждае в плач и пот.

Напуснал гол огнища,
балкани и долища
той сее с трупове.
В историята няма
трагедъа по-голяма,
по-страшни часове!

Безименни страданъа.
Проклятъа и риданъа!
Изплашени лица.
Мъже обезумели,
жени в снега умрели,
замръзнали деца!

Вълцйте в планините
по-сгрени са, по-сити;
настръхналий чакал,
що дири леш да дръпа –
за него пища скъпа –
не е тъй гладувал!

Едва ли е виждало
небето занемяло
подобна страхота!
Стоиме поразени
стоиме вцепенени
Пред тази Голгота!

И питаме се: блян ли

това е! Ураган ли
от ада излетял?
Ил ярост на съдбата?
Ил Бог от небесата
гневът си е излял?

Но тез деца, невести,
моми, бащи злочести
какъв изпащат грях?
И мъка, скръб сърдечна,
и жалост безконечна
изпитваме към тях.

И как ни става болно!
Забравяме неволно
обиди, ядове
пред мъките ужасни
на жертвите нещастни
на чужди грехове.

Да, жертви на водачи
безумни и палачи,
слепци с отворен взор,
овчари пощурели
народа си довели
до гибел и позор;

водачи, що водили
във мрака, що тровили
народната душа
и цял ред поколения
кърмили с заблуденья
с омраза и с лъжа!

И клетва нам душите
изригват въз творците
на тия злочестий
ведно с теб, племе ядно,
що гинеш голо, гладно
В албанските пустий!

2 февруари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4917>]